

af, at det er nødvendigt, for at Havnen kan blive holdbar og brugbar, vil Rigsdagen neppe vige tilbage for at lægge 1 eller 2 Mill. Kr. til den kalkulerede Sum. Det samme gælder vel ogsaa den lille Havn. Hvis den skulde komme til at koste 4 i Stedet for $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr., vil selvfølgelig ingen vige tilbage derfor, og om de 18 Mill. Kr. ogsaa skulde overskrides med 2—3 Mill. Kr., vil der neppe blive stor Strid derom her paa Rigsdagen, naar den Dag kommer, da denne store Sag skal løses. Men der er i Lovforslaget sat en Maksimumsgrænse for at give de sagkyndige en Rettesnor, som de skal tage Hensyn til, og derfor er der Haab om, at der kan fremkomme et Forslag, som maa ske helt kan holde sig indenfor Grænsen, i hvert Fald ikke gaa langt udenfor den.

Jeg hilser det fremkomne Lovforslag med Glæde. Jeg ved godt, at det havde været betydeligt bedre, om dette Lovforslag var fremkommet fra Regeringen med de sagkyndiges fulde Tilslutning, men da Regeringen ingenting har gjort i de senere Aar — vi har ganske vist før haft Lovforslag fremme i denne Retning, saa vidt jeg husker fra Regeringen — synes jeg, det er paa Tide, at Medlemmer af Tinget tager Sagen op til Drøftelse, og skulde det kunne lykkes de Herrer Forslagsstillere at faa Sagen gennemført i denne Rigsdags-samling, skal jeg hilse det med Glæde. Jeg tror at kunne tilføje, at store Dele af Befolkningen vil hilse det med Glæde. Selv om de ikke bor paa Jyllands Vestkyst, er der mange, der forstaa, at dette Havnespørgsmaal trænger til en Løsning, for at Vestkystfiskerne kan komme i Land med deres Fangst og sikre deres Liv. Man har ogsaa før hørt, at selv Københavnerne har vist Interesse for denne Sag; jeg minde saaledes, at det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) flere Gange har vist Sympati for Sagen, og det er ikke saa underligt, for det er et Spørgsmaal, der gælder hele Landets Befolkning og ikke blot de Mennesker, der bor paa Jyllands Vestkyst.

Foruden Vestkysten er der imidlertid andre Kyster i vort Land, der ogsaa trænger til, at der bliver gjort noget for Havneforholdene der og for Fiskeriet, skønt jeg indrømmer, at der ingenlunde er den Fare for Fiskeriet i Indvandene som i Vesterhavet. Vi hørte i Gaar, at der i vort Land fiskes for langt de største Summer i Indvandene, og der er ikke Tvivl om, at dette Fiskeri i meget høj Grad vilde kunne forøges, dersom Havneforholdene

var ordnede paa en mere tidssvarende Maade, end Tilfældet er. Det var vist det ærede Medlem fra Thisted (Munk-Poulsen), der sagde i Gaar, at Indvandsfiskeriet efterhaanden vil blive mindre, fordi Fiskene vil blive opfisket. Jeg tror nu ikke, det passer. Der kommer vistnok saa mange Fisk til Kattegat baade fra Skagerak og Østersøen, at selv om der blev fisket dobbelt saa meget, vilde det ikke komme til at mærkes i nævneværdig Grad. Var blot Forholdene saaledes, at Fiskerne kunde lande paa de forskellige Pladser med deres Motorbaade, er der ingen Tvivl om, at der kunde fiskes for dobbelt saa mange Penge i Indvandene som hidtil, og dette vilde betyde meget for Danmark. Jeg tror, der kunde gøres en hel Del i denne Henseende, uden at man derfor vilde svække Interessen for Vestkystsagen, og jeg mener, vi har Raad til at ofre noget paa begge Dele. Lad os derfor faa udført det ene og ikke forsømme det andet.

Medens vi har med disse Fiskerihavneforhold at gøre, ønsker jeg at rette et Par Spørgsmaal til den højtærede Trafikminister. For 3 Aar siden havde jeg et Forslag fremme under Finanslovens tredie Behandling om at anlægge en Fiskerihavn ved Hurup, hvortil Staten skulde yde Halvdelen, nemlig 58,500 Kr.; Befolkningen havde samlet Resten af Pengene. Der er den store Forskel, at medens Beboerne paa Jyllands Østkyst og Øerne kan og vil yde deres Tilskud, kan der aldrig være Tale om dette paa Vestkysten, især hvis Havnen skal være paa et Sted, hvor Befolkningen er meget spredt. Anderledes paa Østkysten. Her gøres der store Foranstaltninger for at faa ordnet Havneforholdene saaledes, at de energiske Fiskere med deres Motorbaade kan komme ind og finde Læ mod Stormene og afsætte deres Fangst. Den omtalte Havn var kalkuleret til 117,000 Kr., og den daværende Minister gav den Gang et Svar, som jeg husker nogenlunde ordret: „Det er paa en meget uheldig Tid, at dette Forslag kommer frem, vi har ingen Penge i Statskassen. Indtægterne gaar saa smaat ind, og Udgifterne er saa store, at der ikke paa dette Tidspunkt kan være Tale om, at Staten kan yde Penge til en saadan Havn, og dernæst maa vi have en samlet Plan over disse Anlæg, saa at vi ved, hvor der bør bygges Havne. Naar der er Penge og den samlede Plan foreligger, vil der blive vist Sagen Velvillie fra Ministeriets Side“. — Jeg kunde godt forstaa dette Svar. Jeg kunde forstaa, at der kunde være nogen, om end